

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

בפניי : כבוד השופטת, סגנית הנשיא אלה מירז

התובע : פלוני
ע"י ב"כ עו"ד מארק רוזן

נ ג ד

הנתבעת : פלונית
הנתבעת ע"י ב"כ עו"ד אברהם שטרית

פסק דין

פסק דין בתביעות לפסיקת דמי שימוש ולפירוק שיתוף/חלוקת מיטלטלין.

1. הסכסוך בין הצדדים נדון בפניי מותב זה במלוא רוחב היריעה. הצדדים השכילו בסיועו של בית המשפט לסלק בהסכמה שלל מחלוקות שרבצו לפתחם בסוגיית מזונות הקטינים והאחריות ההורית, כמו גם בסוגיות הרכוש והדירה המשותפת. להכרעתו של בית המשפט נותרו שתי סוגיות מצדו של התובע בהן הצדדים לא השכילו להגיע להסכמות :

תביעה לדמי שימוש (תלה"מ 17-07-4451), ורכיב המיטלטלין בתביעתו הרכושית (תלה"מ 16-12-6411).

2. על פי החלטת בית המשפט מונתה השמאית גב' **לילך בן פורת** כמומחית לשומת שווי הדירה והן דמי השימוש הראויים עבורה, וחוות דעתה הוגשה ביום 9.7.17. השמאית מצאה שדמי השימוש הראויים עבור הדירה הם 4,500 ₪.

3. כמו כן, בהתאם להסכמת הצדדים, רכשה הנתבעת את חלקו של התובע בדירת המגורים, על פי הוראות הסכם מכר שאושר על ידי בית המשפט.

4. בהקשר לשתי הסוגיות האמורות הגישו הצדדים תצהירי עדות ראשית, עליהם נחקרו בחקירה נגדית בדיון ההוכחות שהתקיים. שני הצדדים הגישו סיכומיהם, ופתוחה הדרך להכרעה.

תמצית הרקע העובדתי

5. הצדדים נישאו כדמו"י בשנת 1999, ולהם 3 ילדים. ביום 30.5.2008 חתמו על הסכם ממון המסדיר את יחסיהם הרכשיים, שקיבל תוקף של פסק דין על ידי בית משפט זה ביום 30.6.2008 (להלן – "**ההסכם**"). בהסכם נקבו הצדדים הוראות למקרה של פירוד, בהקשר לסידור הגט, פינוי בית המגורים, זמני השהות עם הקטינים, אופן פירוק השיתוף ואיזון המשאבים.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

6. רלוונטי לענייננו סעיף 8.1 להסכם :

"פינוי בית המגורים :

"8.1 מוסכם בזאת כי באם יפרדו הצדדים תשאר האישה עם ילדי הצדדים בבית המגורים וזאת לתקופה של שנה וחצי (להלן 'תקופת ההסתגלות') מיום מועד פירוק השיתוף".

7. ביום 30.1.16 הודיעה הנתבעת לתובע על רצונה בפירוד בהתאם להסכם. לאחר שטיפול זוגי אליו פנו הצדדים לא עלה יפה, עזב התובע את דירת המגורים ביום 16.6.2016.

טענות הצדדים

8. תמצית טענות התובע בכתב התביעה, תצהירו (סומן ת/1) וסיכומיו :

א. התובע עזב את בית הצדדים ביום 16.6.16, וממועד זה עושה הנתבעת שימוש בלעדי בבית.

ב. בתביעתו ותצהירו ציין שהחליט לעזוב את הבית "בלית ברירה", "וזאת על רקע קרע ומחלוקות רבות אשר נתגלעו בין התובע לבין הנתבעת לאחר שנעשו ניסיונות רבים מצד התובע לשלום בית [...]". (ס' 7 לכתב התביעה, ס' 1 ו – ס' 16 לתצהיר).

ג. בסיכומיו הרחיב התובע את החזית וציין שנאלץ לעזוב את הבית בגלל התנהגות ישירה מצד הנתבעת. לטענתו הוא חש מאוים מהנתבעת, שהעלילה עליו עלילות שווא, והאשמות שווא בהקשר למצבו הפסיכיאטרי, לרבות בפניי העו"ס לס"ד לצורך הכנת תסקירים. לדבריו אין לצפות ממנו שימנע לעשות את הדרוש על מנת להגן על עצמו מפני מעשיה של הנתבעת, מקל וחומר כעובד [...]".

ד. לטענתו, החל מ 1.9.16, שכר דירה למגוריו ומגורי הקטינים, ונאלץ לרהט את הדירה וחדרי הילדים.

ה. החל ממועד עזיבתו בחודש 6/2016 ועד למועד תשלום מלוא התמורה על ידי הנתבעת עבור חלקו בדירה, חלפו 20 חודשים, במהלכם התובע שכר דירה עבור שכ"ד בשיעור 3,500 ₪.

ו. את הנתבעת יש לחייב בדמי שימוש בשיעור 2,250 ₪ (מחצית דמי השכירות בהתאם לחו"ד השמאית) עבור 20 חודשים כאמור, וסה"כ 45,000 ₪.

ז. מהוראות ההסכם לא נובע שהתובע מוותר על זכותו לתבוע דמי שימוש, או מנוע מלעשות שימוש בדירה במהלך "תקופת ההסתגלות". התביעה הוגשה ביום 29.12.16, זמן לא רב לאחר שעזב, ואף זו ראייה לכך שכוונת הצדדים לא היתה למנוע ממנו לתבוע דמי שימוש. לראיה גם, אין הוראה בהסכם המחייבת אותו לפנות את הדירה.

ח. הנתבעת "התעשרה" על חשבוננו בעקבות מגוריה בדירה. התובע מכחיש טענות הנתבעת לאירוע אלימות מצדו, ומביא מחקירתה הנגדית, המלמדת לשיטתו שהנתבעת היא שהתעללה בו ואיימה לפנות למשטרה בתלונת שווא כלפיו.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

- ט. לטענתו, עזב את הדירה בלי מיטלטלין, בעוד הנתבעת סירבה לחלוקה בעין של המיטלטלין המשותפים. 1
חלוקה בעין לא אפשרית כעת, זמן רב לאחר הקרע. התובע מוסיף, מחד גיסא, שיש לחייב את הנתבעת 2
במחצית שווי המיטלטלין במועד הקרע. מאידך גיסא, לטענתו בגין סירוב הנתבעת לכאורה לחלוקה בעין, 3
והואיל ולא ניתן כבר לחלק את המיטלטלין בעין, יש לחייבה בעלות המיטלטלין שהוא רכש, בהתאם 4
לרשימה שצירף, בשיעור 32,500 ₪. 5
י. לדבריו עולה עוד מחקירת הנתבעת, שהיא רצתה להשיב לו רק את חפציו האישיים ולא מיטלטלין 6
משותפים. 7
יא. אין בידי התובע סימוכין לרכישות שביצע לטענתו, שכן הוא רכש את המיטלטלין לדירתו השכורה מאתר 8
"יד 2". 9

9. תמצית טענות הנתבעת בכתב ההגנה, תצהירה וסיכומיה:

- א. בהתאם לסעיף 8.1 להסכם נתונה לה תקופה בת שנה וחצי בה רשאית להתגורר בדירה ללא כל עלות. אין 12
בהסכם אף לא רמז לכך שמגוריה יהיו כרוכים בתשלום דמי שימוש בעת תקופת ההסתגלות. לא יתכן 13
לטעון כעת ובדיעבד שהשימוש הבלעדי שעשתה בדירה לא היה בהסכמה, או שהיתה כוונה ששני הצדדים 14
יתגוררו בדירה לאחר פירוד. 15
ב. לא היא בלבד עשתה שימוש בלעדי בדירה, אלא גם הקטינים. 16
ג. התובע עזב את הדירה מסיבות סובייקטיביות שלו. היא הופתעה מעזיבתו. הוא עשה כן בזמן שהנתבעת 17
לא היתה בבית ושמעה על כך מילדי הצדדים. משלל הפעולות המשפטיות בהן נקט התובע, הוא לא פתח 18
כל הליך שעניינו חזרתו לדירה, או סירובה של הנתבעת כביכול לאפשר לו להתגורר בה. 19
ד. הנתבעת מפנה לסעיף 31(א)(1) לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969, לפיו "באין קביעה אחרת" יכול כל 20
שותף לעשות שימוש סביר במקרקעין, ובלבד שלא ימנע שימוש משותף אחר. 21
ה. הנתבעת מוסיפה שמדור האישה והילדים עשוי להיות רכיב רלוונטי לשאלת פסיקת דמי השימוש. 22
לא בכדי הופטר התובע מדמי המדור בהחלטה למזונות זמניים, אלא על רקע מגורי הנתבעת והקטינים 23
בדירת הצדדים. 24
ו. לדבריה היא לא עשתה בבית שימוש מעבר לתקופת ההסתגלות, ולכן לא "התעשרה". היא חיש מהר 25
רכשה את זכויותיו של התובע בדירה, בתמורה מלאה. 26
ז. בין הצדדים שרר פער כלכלי רב. התובע השתכר פי 2.5 מהנתבעת - 450,000 ₪ לשנה. 27
ח. טענת התובע בסיכומיו לפיה נאלץ לעזוב את הדירה בעל כורחו משום מעשיה כביכול, היא משום הרחבת 28
חזית אסורה, ולא מופיעה בכתב התביעה או התצהירים. אין שחר לטענה לפיה הנתבעת איימה עליו 29
באופן כלשהו. התובע החזיק בטענה שהדברים עולים כביכול מהחלטה, אותה לא הגיש מעולם לבית 30
המשפט. 31

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

ט. לסוגיית המיטלטלין מוסיפה הנתבעת שלאחר שהתובע עבר לדירתו השכורה, לבקשתו היא העבירה לידי 5 ארגזים של כלי מטבח, מצעים וכד'. לדבריה עוד הודה בחקירתו שלא ביקש ממנה בכתב פריטים מסוימים שהיו חסרים לו.
י. הפריטים אותם רכש התובע, נרכשו מכסף משותף שהוא משך מהחשבון המשותף, ובכרטיס אשראי שנפרע מהחשבון המשותף. הוא אישר בחקירתו שרכש מוצרים ב"איקאה" בעלות כ - 4000 ₪.
יא. עוד הודה התובע שאת עלות שמיכות הפוך עליה עומד בתביעתו דן, כבר דרש במסגרת תביעת המזונות, בעלות נטענת של 3,000 ₪, וכעת עותר לקבל לידי עלות זו בשנית, בשיעור של 1,200 ₪.

דיון והכרעה

התביעה לדמי שימוש

10. זכותו של בעל זכויות במקרקעין לקבלת שכר ראוי עבור שימוש שעשה שותפו במקרקעין, נקובה בסעיף 33 לחוק המקרקעין, תשכ"ט – 1969. יישומה של הוראה זו על יחסים בין בני זוג המתגוררים במקרקעין משותפים נדונה בפסק הדין בעניין "זרקא" (ע"א 1492/90 זרקא נ' פארס, "נבו").
נפסק שנסיונות בהן אחד השותפים עושה שימוש בלעדי במקרקעין באופן המונע שימוש מיתר השותפים, מקימות כלפי השותף חובה לשאת בדמי שימוש. ובאותה נשימה נקבע, מאידך גיסא, שהיה ולא נמנע השימוש, אף אם לא נעשה שימוש בפועל ע"י השותפים, לא קמה עילה לחיוב בדמי שימוש. במילים אחרות, לא די בעצם עזיבתו של אחד מבני הזוג את בית המגורים מרצונו, על מנת להפוך את הצד שנשאר להתגורר בבית המשותף לשוכר בעל-כורחו. לצד הלכת "זרקא" נשמעו בפסיקה קולות אחרים אשר ביקשו להגמיש את המשוואה שהונחה בהלכת "זרקא". לאמור, שכל מניעה כנה ואובייקטיבית של השימוש במקרקעין, בהתעלם מהשאלה מי יצר את המניעה, מזכה בפסיקת דמי שימוש (ר' ע"א 891/95 זידאני נ' אבו אחמד, פ"ד נג(4) 769). ויחד עם זאת, ההלכה היא כהלכת "זרקא" כאמור, ויש לתת משקל לשאלה האם נמנע מן התובע השימוש בדירה, כמו גם לעובדה שהתובע היא שעזב מיוזמתו את הדירה המשותפת.

11. לא נעלם מעיני פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה אליו הפנה התובע בסיכומיו (עמ"ש (חי') - 50188-02-17 נ"מ נ' ג"מ, "נבו", מיום 8.6.18), אך סבורני שאין בו כדי לקדם את עמדת התובע. התייחסות בית המשפט שם לסוגיית דמי השימוש נעשתה על רקע העדר הנמקה של בית המשפט קמא, והעדר הכרעה בין הגרסאות השונות לשאלה העובדתית, האם האיש עזב את הבית מרצונו. כמו כן, עמדתו של כבוד השופט ג'וסי בסוגיה הנדונה מתייחסת לנקודת מוצא רעיונית "כל עוד אין סיבה המצדיקה לקבוע אחרת" ו"מלבד אותם מקרים בהם נשללה הזכות לדמי שימוש" (פס' 87). כשם שיבואר להלן, הנסיבות בענייננו אינן מצדיקות פסיקת דמי שימוש והתובע לא הוכיח שקמה זכאותו לקבלת דמי שימוש בנסיבות העניין.

12. נזכיר שהתובע טען בתביעתו ותצהירו, שעזב את הבית "בלית ברירה", ו"על רקע קרע ומחלוקות רבות" וניסיונות התובע להביא לשלום בית, שלא עלו יפה (ס' 7 לכתב התביעה, ס' 1 ו - ס' 16 לתצהיר). בחקירתו הנגדית, העלה לראשונה טענתו לפיה יצא את הבית "אחרי תקופה ארוכה שבה [הנתבעת] איימה עליי, אחד שאני אאבד מקום עבודתי והיא תדאג לזה. [הנתבעת] כינתה אותי בכינויים וקללות על ימין ועל שמאל בתוך

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

הבית במשך הרבה זמן מול הילדים ללא הרף כדי להוציא אותי משיווי המשקל שלי, היא אמרה לי שהיא תראה שאני אהיה מאחורי סורג וברירה, אין לי סנטימנטים, יש לי את המידע הזה מוקלט. סליחה לא סיימתי, אתה שואל אותי האם לא הייתה לי ברירה, [הנתבעת] איימה על החופש שלי [הנתבעת] איימה על השם הטוב שלי, [הנתבעת] איימה על היכולת שלי לעבוד, [הנתבעת] איימה על היכולת שלי להמשיך להיות אבא ל-3 הילדים שלי שאני אוהב" (ע' 1, ש' 19).

13. טענות אלה הן בבחינת הרחבת חזית מצד התובע, ולא עלו מצדו לאורך ניהול ההליכים בין הצדדים, ולפיכך דינן להידחות. אין בידי לקבל את הצידוק מצד התובע לפיו הכמין והחריש נסיבות אלה, לשם טובתם של הילדים (ע' 2, ש' 16; ע' 3, ש' 31). לא שוכנעתי שדווקא טענות אלו, המייחסות לנתבעת יצירת מאזן אימה מול התובע, בתוך הבית, הן חמורות יותר מטענות אחרות שהטיח התובע בנתבעת לאורך ניהול ההליכים, או שהן טענות "רגישות" יותר לעומת אחרות, ושהילדים זקוקים להגנה מיוחדת מפניהן.

14. גם אם לשם הדיון יניח בית המשפט שטענות אלה אינן בבחינת הרחבת חזית, התובע לא תמך אותן בסימוכין או עדויות. יתירה מכך, בחקירתו ביקש התובע להסתמך לראשונה על "הקלטה", כפי הנראה של הנתבעת, אותה או את תימלולה מעולם לא ביקש לצרף כראיה על פי דין. תשובותיו בהקשר זה לא הניחו את הדעת:

לשאלת בית המשפט:

כב' הש' מירז: איזה פעולה נקטת שיכולה להראות אובייקטיבית שאמנם היית באימים כאלה שלא יכולת לבחור בדרך אחרת?

העז: הקלטתי, כבוד השופטת, וההקלטה נמצאת פה (ע' 5, ש' 8-10).

ההקלטה כאמור לא הוגשה כדין.

15. במהלך חקירת התובע התבהרה העובדה שטענותיו מתקיימות בעולם ספקולטיבי, ולא נסמכות על פעולות של הנתבעת בעולם המעשה. לשאלת בית המשפט, מה היה קורה אילו לא היה יוצא מהבית, השיב התובע: "לו לא הייתי יוצא, [הנתבעת] הייתה מנסה בכל דרך וניסתה בכל דרך להפיל אותי, לגרום לי לעשות טעויות פיזיות או מילוליות [...] אני הייתי נתון כל הזמן במצבים שבהם [הנתבעת] בכל דרך ניסתה לסחוט ממני עבירה, לגרום לזה שאני אראה, אפול בפח, ולתפור לי תיק פלילי, כן, אני הייתי עם אקדח על הראש, אני נשבע שכל מה שאני אומר כאן היה" (ע' 2, ש' 1; ע' 4, ש' 26).

וכך בהמשך הדברים:

עו"ד שטרית: זאת אומרת שאתה מדבר על סמך היפותזות, לא על סמך איזושהי תלונה מעשית שהיתה במשטרה נגדך, לא על סמך צו הרחקה מהבית, אלא פשוט על סמך איזשהן היפותזות שהיו לך בראש.

העז: על סמך הבטחתה של [הנתבעת] שהוקלטה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

כב' הש' מירז: הגשת בקשה, איזושהי תלונה למשטרה על האיומים האלה?
העד: לא, מהטעם הפשוט של, ניסיתי לשמור בכל דרך שפויה על שלום הבית, להכניס (ע'
4, ש' 28).

16. בהקשר זה מצאתי את עדותה של הנתבעת מהימנה ועקבית יותר, ואף מתיישבת עם נסיבות המקרה בכללותן.
לא מצאתי קושי עם העובדה שהנתבעת ציינה בפני גורמי הרווחה שלתובע עבר פסיכיאטרי, ולא מצאתי את
מניעיה זדוניים, כי אם לגיטימיים בהקשר הנדון (ע' 13, ש' 35 ואילך; ע' 17 ש' 17-29). כמו כן לא מצאתי קושי
בגרסתה, שלא נסתרה, לפיה היא לא זימנה משטרה לביתה, אלא השכנים מיוזמתם (ע' 16). כמו כן, לא מצאתי
שעלה בידי ב"כ התובע לערער את מהימנות הנתבעת או את רציפותה וחוסנה של עדותה – חרף בחירתו של
ב"כ התובע לנקוט בקו חקירה תוקפני, שלנוכח העומד על הכף היה בלתי נחוץ.

17. הנסיבות מלמדות אפוא, שהתובע עזב מיוזמתו שלו את בית המגורים, על דעת עצמו, במועד בו הוא בחר ואליו
התכוון מראש. **התובע לא הורחק בעל-כורחו ונגד רצונו ללא התראה מוקדמת.** התובע אף לא הוכיח שקודם
לעזיבתו היה קנטור קונקרטי כלשהו מצד הנתבעת. יש לקבל עוד בהקשר זה את עדותה של הנתבעת:

"[התובע] בחר מיוזמתו לצאת מהדירה באיזשהו רגע שאפילו לא הייתי בבית, הוא עשה את זה מתוך
מחשבה תחילה כיוון שהוא לקח מזוודה ולקח את כל הבגדים שלו לאותה עונה, לעונה הבאה אני
השלמתי לו את כל הבגדים שלו [...] והוא פשוט הלך, הוא הלך לגור אצל אח שלו במשך חודש הוא גר
שם, ואחר כך גם שכר חדר, אף אחד לא כפה עליו, להפך, אני מאוד מאוד מאוד הייתי מופתעת מזה
שהוא יצא ושבעקבות זה אחר כך החיים שלנו התפרקו" (ע' 13, ש' 1-10).

18. על כך יש להוסיף שהתובע לא ביקש לשוב לדירת הצדדים ולא פנה בבקשה לסעד בהקשר זה, ואף לא העלה
באופן אחר טענה לפיה נמנע ממנו לשוב לדירת הצדדים.

19. על בסיס האמור, יש לדחות את תביעת התובע לפסיקת דמי שימוש. התובע לא הוכיח שעזב את הדירה בעל-
כורחו או שנמנע ממנו השימוש בה. אין לכחד שמגורים תחת אותה קורת גג בעיצומו של סכסוך זוגי, אינם
חוויה קלה. בית המשפט אינו שולל את טענות התובע לפיהן החיים תחת אותה קורת גג היו עבורו קשים
מנשוא. מצב זה עלול להביא גם את הצדדים השלווים ביותר למתחים אותם לא יוכלו להכיל לאורך זמן. אך
טבעי הוא שבנקודה מסוימת על ציר הזמן אחד מבעלי הדין בוחר לצאת את הבית. כאמור, ולפי הלכת "זרקא",
מעשה זה לכשעצמו אינו מקים זכות לקבלת דמי שימוש, והתובע לא הוכיח שיש ללמוד מנסיבות העניין אחרת.

פרשנות ההסכם

20. בנסיבות אלה, בהן נקבע שהתובע לא הוכיח זכאותו לדמי שימוש, מתייתר הצורך להכריע בפרשנות ההסכם,
ולמצער הפרשנות הראויה לסעיף 8.1. למעלה מן הצורך, והואיל והצדדים הקדישו לפרשנות ההסכם חלק ניכר

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

מסיכומיהם, מן הראוי שבית המשפט יתן דעתו לסוגיה, בקצירת האומר. בהקשר זה סבור בית המשפט שאין מקום לקבל את הפרשנות אותה מבקש התובע למצות מלשון ההסכם. ניוזכר בלשון סעיף 8.1:

"פינוי בית המגורים:

8.1 מוסכם בזאת כי באם יפרדו הצדדים תשאר האישה עם ילדי הצדדים בבית המגורים וזאת לתקופה של שנה וחצי (להלן 'תקופת ההסתגלות') מיום מועד פירוק השיתוף".

21. הפשט העולה מלשון הסעיף, הוא מתן זכות מגורים לנתבעת והקטינים בבית הצדדים במהלך שנה וחצי לאחר מעשה הפרידה. תקופה של הזכות המוענקת לנתבעת והקטינים נובע מתוך מעשה פרידה, וכאמור ברישא של הסעיף – **"באם יפרדו הצדדים"**. הפרשנות בה אווזו התובע, לפיה אין בהוראה זו לחייבו לפנות את הדירה, או כדי למנוע ממנו לעשות שימוש בדירה - אינה מעלה או מורידה. ההנחה המובלעת בסעיף זה, היא שפרידה התרחשה באופן כזה או אחר, ובמקרה זה, תינתן לנתבעת, ולא לתובע, זכות מגורים עם הילדים בדירה.

22. שנית, מתן פרשנות לסעיף 8.1 לפיה אין בו בכדי להצביע על ויתור מצד התובע על דמי שימוש, מרוקנת את הסעיף מתוכנו ותכליתו. הבטחת מקום מגורים לנתבעת והקטינים, עבור תשלום שכר דירה מלא, היא אפשרות תיאורטית שעמדה לתובעת בכל דירה אחרת המתאימה לצרכיה, ולאו דווקא בדירת הצדדים. אין צורך בהבטחת זכות זו, או כגון זו בהסכם.

23. שלישית, בחקירתו הנגדית ביקש התובע להסביר את פרשנותו להסכם:

"לא צריך דמי שימוש כל עוד אני נמצא בבית, רוח הדברים שהייתה למה שנקבע בהסכם של 2008 הוא לאפשר לילדי שאני הכי אוהב בעולם, ול[נתבעת] שאהבתי גם, תקופת הסתגלות של שנה וחצי שבה אני לא מוציא את [הנתבעת] ואת הילדים מהבית, ובו בזמן אני יכול להישאר בתוך הבית" (ע' 3, ש' 7-11).

24. לא מצאתי בסיס לפרשנות מרחיקת לכת כגון זו, שאינה מתיישבת עם לשון ההסכם. בכל הכבוד, המשך מגורים משותפים במשך שנה וחצי, לאחר הפירוד כפי המוגדר בהסכם, תחת אותה קורת גג - אינה משום פירוד, ובינה לבין "הסתגלות" אין דבר וחצי דבר.

25. יתירה מכך, בסעיף הבא בהסכם, סעיף 9.1, הוסכם ש"**החל ממועד פירוק השיתוף**" – הוא אותו מועד ממנו תימנה תקופה בת שנה וחצי לפי סעיף 8.1 – **"ילוני הילדים אצל הבעל פעם בשבוע במהלך השבוע, ובנוסף סוף שבוע אחד כל שבועיים"**.

26. כאמור, ההנחה המובלעת בצמד הסעיפים היא שהתרחשה פרידה פיזית בין הצדדים, והם אינם מתגוררים תחת אותה קורת גג. אז כאמור תינתן לנתבעת והילדים, ולא לתובע, זכות מגורים בת שנה וחצי. הטענה לפיה יש ללמוד מהסעיף מתן זכות מגורים לפי רצונו הטוב של התובע, שיכול להוסיף ולהתגורר בדירה לאחר

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

- 1 הפירוד, ויכול עוד בזמנו החופשי לעזוב ומאותו רגע לגבות דמי שימוש, ואף לכנות תקופה זו כתקופת
2 "הסתגלות" – היא פרשנות התלושה מן ההיגיון והשכל הישר, והן מנסיבות העניין ולשון ההסכם בכללותו.
- 3 27. המנגנון העולה מהוראות ההסכם בכללותן הוא מנגנון של הודעת פירוד ממנה ימנו 120 ימים, בסיומם יחול
4 "מועד פירוק השיתוף". בתוך תקופה זו נתונה לצדדים ההזדמנות ליישר ההדורים באמצעות יועץ נישואין (ס'
5 7). ככל שהניסיונות לא עלו יפה והצדדים נפרדו, נתונה לנתבעת והקטינים תקופת הסתגלות במהלכה יתגוררו
6 בבית (ס' 8) ויקיימו זמני שהות עם התובע, במען אחר (ס' 9). בתוך כך יסדירו הצדדים, בין אם בהסכמה ובין
7 אם באמצעות הליך משפטי, את יתר הסוגיות שעל הפרק – איזון המשאבים ופירוק השיתוף.
- 8 28. הפרשנות מצד התובע היא בבחינת נטע זר למנגנון שהקימו הצדדים בהסכם ואינה מתיישבת עם הוראותיו.
- 9 **סעיפים 8-9 להסכם חלים במקרה של פרידה פיזית ומתן זכות ישירה ומובהקת לנתבעת והקטינים להתגורר**
10 **בדירה.** לא ניתן לייחס לנתבעת אף לא מכללא, הסכמה למנגנון לפיו זכות ההסתגלות שלה ושל הילדים בבית,
11 כרוכה בתשלום דמי שימוש לטובת התובע. חיוב משמעותי כגון זה, שיש בו לשנות באופן תהומי את האיזון
12 הכלכלי בין הצדדים לעת פרידה, נדרש להיות מפורש ובולט, ואין מקום לחלצו באופן פרשני ודחוק מלשון
13 ההסכם.
- 14 29. לפיכך, יש לקבוע שמעבר לכל הנקוב והאמור לעיל, לנתבעת ולילדים ניתנה זכות מגורים בדירה לתקופה
15 קצובה, שאינה מותנית בתשלום דמי שימוש.
- 16 30. יצוין שמי מהצדדים לא הניח בפניי בית המשפט טענות בנוגע למועד המדויק ממנו החל מניין תקופת
17 ההסתגלות, קרי, "מועד פירוק השיתוף" (שבהתאם לסעיף 7א) יחול בתום 120 ימים מהודעת הפירוד). כמו
18 כן ולטענת התובע, הוא יזם פניה לטיפול זוגי, ולא זכה לשיתוף פעולה מצד הנתבעת. לכאורה היה במעשה זה
19 כדי לעכב את ההליכים ולהאריך את מניין 120 הימים. לפיכך לא ניתן לקבוע ממצא מדויק לגבי "מועד פירוק
20 השיתוף" ותחילתה וסופה של "תקופת ההסתגלות". נציין עוד שתביעת התובע לפירוק שיתוף הוגשה בחודש
21 12/2016 - כחצי שנה לאחר עזיבת התובע את דירת הצדדים. כשנה לאחר הגשת התביעה, ביום 18.12.17, אישר
22 בית המשפט את הסכמת הצדדים לרכישת זכויות התובע בדירה ע"י הנתבעת. **חישוב גס של לוח הזמנים**
23 **מעלה שהנתבעת והילדים התגוררו בדירה כשנה וחצי לאחר עזיבת התובע ועד ההסכמה על רכישת הזכויות**
24 **ע"י הנתבעת.** בנסיבות אלה, ונוכח התוצאה אליה הגיע, סבור בית המשפט שלמותר לקבוע מסמרות בהקשר
25 לסיום תקופת ההסתגלות.
- 26 31. על בסיס כל האמור, דין תביעת התובע לדמי שימוש להידחות.

תביעת המיטלטלין

- 29 32. טענות התובע בכל הנוגע למיטלטלין, היו לכתחילה בלתי מגובשות. מחד גיסא, התובע טען שיש לחייב את
30 הנתבעת בתשלום מחצית שווי המיטלטלין המשותפים אותם לטענתו הותיר מאחור עם עזיבתו, לפי שווים
31 במועד הקרע. מאידך גיסא, ובמהלך בירור התביעה, **עתירתו שינתה פניה לכאורה לתביעה להשבה כספית**
32 **עבור מיטלטלין אותם נאלץ לשיטתו לרכוש**, בעקבות סירובה של הנתבעת כביכול לערוך חלוקה בעין. לשאלת
33 בית המשפט השיב התובע:

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

כב' הש' מירז: זה משהו אחר כשאתה מבקש מחצית מהרכוש מאשר אתה מגיש טבלה ואתה אומר
זה מה שקניתי שהיא תחזיר לי את זה. אני רוצה להבין, זאת התשובה שיש לך?
העד: כן, התשובה כן, יש פה משהו שנראה מעבר למינימליסטי כבוד השופטת?
כב' הש' מירז: זה הסיפור? שאתה רוצה שהיא תחזיר לך?
העד: כן כבוד השופטת (ע' 10, ש' 14 ואילך).

33. לתצהירו צירף התובע רשימה מעשה ידיו, ובה פירוט חפצים ורהיטים שרכש, לצד עלותם, ועל בסיס זה
עותר לחייב את הנתבעת לשלם לידיו 32,500 ₪ ללא כל קבלה. כאמור, התובע מצדיק את העדר הקבלות
לרכישות הנטענות בטענה שרכש את המיטלטלין מאתר "יד 2". לתצהירו צירף עוד תמונות רבות המתעדות
את המיטלטלין שנרכשו לטענתו.

34. לאחר שקילת טענות הצדדים ושמיעתם, בית המשפט מוצא שדין התביעה בנוגע למיטלטלין, להידחות.
35. ראשית, אין זה מדרכו של בית המשפט להכריע בסוגיות המתעוררות בחלוקת מיטלטלין. שונה הדבר בהינתן
חפצים או חפצים יקרי ערך, עתיקות, חפצי אומנות, תכשיטים וכיוצ"ב. אין זה המקרה בענייננו. הדעת נותנת
שעם פרידתם של בני זוג, ומעבר האחד להתגורר במעון אחר, עולה הצורך של הצד העוזב לאבזר את מעונו
ולהפכו לראוי למגורים, עבורו ועבור ילדיו. לפיכך, נוהג בית המשפט בהעדר נסיבות חריגות להותיר את חלוקת
המיטלטלין לבחירת הצדדים על דרך שתי הרשימות.

36. שנית, התובע לא הוכיח שהנתבעת סירבה לחלוקה בעין של המיטלטלין, ולמעשה אישר שהוא זה שנמנע
מלבקש חלוקה בעין. לדבריו, לא רצה לחשוף את הילדים ל"ריקון" הבית מרהיטים:

העד: אחת, הדבר האחרון שאני צריך שיקרה ואני מכיר את הדינמיקה עם [הנתבעת], הוא
שהילדים שלי יצטרכו לראות שבית מתרוקן מציוד [...] אז לא מתאים לי לקחת ציוד
ושהציוד הזה יסתובב או אצלי, או הילדים יראו אותו מתרוקן וישאלו מה קרה,
ו[הנתבעת] תגיד 'אבא רוקן את הבית'.

עו"ד שטרית: הבנתי, זאת אומרת אתה בוחר לא לקחת את הפריטים האלה.

העד: לטובת ילדיי, כן.

עו"ד שטרית: הבנתי, וזה מקים לך זכות לחייב אותה בכל מה שרכשת לדעתך?

העד: בהחלט (ע' 11, ש' 3 ואילך).

37. עולה מהדברים שגם בהקשר זה, צידוקו של התובע הוא ספקולטיבי ואינו נסמך על מעשים של הנתבעת בעולם
המעשה. תשובותיו של התובע בהקשר זה, מלבד זאת שלא עלו בתצהירו, לא עוררו אמון.

38. שלישית, בזמן אמת ולאחר עזיבתו את הבית התובע לא פנה בבקשה לסעד שעניינו קבלה או חלוקה בעין של
חפצים. אין לקבל את הסבריו לעניין זה לפיה לא היה "מאורגן" מבחינה משפטית והיה טרוד בהקמת בית
לילדיו (ע' 7, ש' 15 ואילך).

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

39. **רביעית**, במהלך חקירתו הנגדית נאלץ התובע לאשר, למורת רוחו, שלשם רכישת המיטלטלין **עשה שימוש בכספי החשבון המשותף, בטרם חולקה יתרתו בין הצדדים :**

ש : **תסכים איתי שאת כל הפריטים שאתה מציין פה אתה רכשת מהחשבון המשותף כולל פריטים שרכשת ברשת איקאה ב-4000 ₪?**

העד : **מכספי שלי.**

ש : **מהחשבון המשותף.**

העד : **מהחשבון המשותף מכספי שלי.**

ש : **עדיין זה מהחשבון המשותף שטרם חולק, זה נכון?**

העד : **טרם חולק כן, מכספי שלי (ע' 7, ש' 35 ואיל; ע' 9, ש' 32 ואילך).**

40. לא עלה בידי התובע, שהשמיט עובדה זו מכתב התביעה ותצהירו, "לצבוע" את אותם 4,000 ₪ ככספים "שלו", שכן עשה בהם שימוש טרם חלוקת הכספים בחשבון, ואין בידי לקבל טענה זו.

41. **חמישית**, התובע נאלץ לאשר עוד, שפריט "שמיכות פוך" ברשימה מטעמו, כבר עלה בעבר, במסגרת תביעתו למזונות. והנה פריט זה שב ועולה כעת כחלק מרשימת המיטלטלין, תחת תג מחיר שונה. הסבריו של התובע בהקשר זה לא הניחו את הדעת ולא סתרו את הטענה שרכיב זה הוכרע בעבר, ומוגש שוב להכרעת בית המשפט בשינוי אדרת (ע' 6, ש' 17 ואילך).

42. **מן המקובץ עולה שהתובע לא הוכיח תביעתו בהקשר זה.** התובע לא הצביע על מקור חוקי או חוזי למתן סעד נגד הנתבעת ל"שיפוי" התובע עבור הוצאות שהוציא לטענתו עבור רכישת מיטלטלין. נשללה טענתו לפיה סירבה הנתבעת לערוך חלוקה בעין, והתובע אישר שהוא זה שביקש להימנע מכך. סכומי הרכישה לא הוכחו כלל, ובתצהירו ציין התובע שהרכישות כולן בוצעו באמצעות אתר "יד 2". את רכישת המיטלטלין ב"איקאה" ואת השימוש שעשה בחשבון המשותף לשם רכישת המיטלטלין, השמיט התובע מתצהירו.

43. אשר על כן, דין תביעת התובע בהקשר למיטלטלין – **להידחות.**

סוף דבר

44. יש להצטער על רצונו של התובע להוסיף ולברר התביעות דנן, חרף סיום המחלוקות שרצו לפתחם של הצדדים בסוגיות מורכבות וטענות בהרבה. בניגוד לתביעתו לפסיקת דמי שימוש, המבוססת על חוק המקרקעין אך לא הוכחו תנאיה, הרי שאת התביעה לעניין המיטלטלין אין מנוס מלתאר כקנטרנית ולוקה בהעדר תום לב. בית המשפט נדרש לדון בעניינם של מיטלטלין אלמנטריים כאשר התובע מעמיד בפניו תמונה חלקית ביותר, ומחזיק בנרטיב לפיו נמנעה הנתבעת מלחלק את המיטלטלין בעוד התובע נאלץ לרכוש רהיטים רבים. נרטיב זה אינו הולם את המציאות כפי שהשתקפה בפניי בית המשפט. הרכישות המדוברות, אותן העמיד התובע בלב תביעתו, לא נתמכו בראיה כלשהי, ובדיעבד התברר שהתובע עשה שימוש בכספים משותפים בחלק מהרכישות, שלא נרכשו ב"יד 2", כי אם גם ב"איקאה". נמצא עוד שלשם ביסוס תביעתו לדמי שימוש, הרחיב התובע את החזית וריכוז את טענותיו בנתבעת, תוך האשמות מרחיקות לכת כלפיה, מבלי שהציג קצה ראיה לדברים.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-07-4451 פלוני נ' פלונית - דמי שימוש
תלה"מ 16-12-64111 פלוני נ' פלונית - רכושית-מיטלטלין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

45. על בסיס כל האמור לעיל, נקבע כדלקמן :

- א. התביעה לדמי שימוש (תלה"מ 17-07-4451) – נדחית.
- ב. התביעה בעניין המיטלטלין (חלק מתלה"מ 16-12-64111) - נדחית.
- ג. התובע ישא בהוצאות משפט הנתבעת ושכ"ט עו"ד בשיעור 7,000 ₪ (לא כולל מע"מ) שישולמו תוך 30 יום מהיום, וממועד זה יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית מיום פסק הדין ועד למועד התשלום בפעול.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיקים.

ניתן לפרסום תוך השמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ח שבט תשפ"א, 10 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

אלה מירז, סגנית נשיא

13
14
15
16
17
18
19